

бажають змін, як не знають, що їм від них очікувати, так як їм ніхто не говорить чи збережуть вони свої робочі місця, чи зможуть годувати свої сім'ї. Вирішенню таких конфліктів буде сприяти прозорість у діяльності органів внутрішніх справ та роз'яснення для особового складу суті нових підходів та сучасних методів роботи, відповідно до вимоги часу. Важливою також є якісна підготовка та перепідготовка кадрового складу органів внутрішніх справ, заснована на впровадженню новітніх навчальних програм та безперервного професійного розвитку для всіх поліцейських протягом їх кар'єри. Застосування інновацій в діяльності поліції нового типу, в кінцевому результаті приведе до відродження довіри населення до службовців нового типу, які в першу чергу, будуть прагнути запобігти злочинності і нести муть відповідальність за свої дії.

Таким чином, підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що інноваційні конфлікти в Україні мають свої особливості і їх вирішення теж вимагає нових підходів. В першу чергу слід пам'ятати, що у будь-якому випадку, людина сама має відчувати необхідність пропонованих нововведень, поки вона не сприйме їх як необхідний елемент поліпшення загальної роботи, поки він не зіллється у її свідомості з перспективами, навряд чи можна чекати гарних результатів від перетворень. Тому як уже зазначалось необхідна і роз'яснювальна робота і максимальна прозорість у здійсненні перетворень.

Література

1. Ємельяненко Л. М. Конфліктологія: Навч. посіб. / В. Петюх, Л. Торгова, А. Гриненко. – К.: КНЕУ, 2003. – 315 с.
2. Смелзер Н. Соціологія: пер. с англ. / Н. Смелзер. – М.: Феникс, 1998. – 688 с.
3. Герасіна Л. Конфліктологія / Л. Герасіна, М. Панов. – Харків: Право, 2002. – 256 с.

УДК 340:378.14:331.1 (043.2)

Тимкович І. І., старший викладач,
Юридичний інститут,
Чередніченко К. В., студент,
Факультет менеджменту та логістики,
Інститут економіки та менеджменту,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ЮРИДИЧНА ОСВІТА ЯК СКЛADOVA ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦЯ У ГАЛУЗІ ЛОГІСТИКИ

За сучасних умов розвитку нашої держави, що пов'язані з потребами підприємств різних форм власності в оптимізації використання ресурсів, розширенням зовнішньоекономічних зв'язків України та її інтеграцією в світову економіку, виходом на міжнародний ринок, збільшенням контактів із зарубіжними партнерами підвищуються вимоги, котрі висуваються до

теоретичних знань та практичних умінь і навичок фахівців у галузі організації транспортних перевезень. Відтак, в умовах інтенсивного впровадження ринкових механізмів, активного використання нових інформаційних технологій, динамічного та різнопланового розвитку ринку логістичних послуг провідного значення для функціонування логістичної галузі України набуває підготовка висококваліфікованих кадрів, здатних забезпечити її розвиток. Спостерігається сталий попит на висококваліфікованих, компетентних, мобільних фахівців-логістів, підготовка яких залишається важливим завданням вищої освіти в Україні. Вказані чинники висувають нові вимоги до особистості та професії спеціаліста у сфері транспортної інфраструктури, транспортних технологій і перевезень, що, в свою чергу, потребує корегування освітнього процесу, підготовки якісно нових фахівців, які здобуватимуть системні знання за фахом й здатні ефективно діяти в умовах ринкової економіки. З огляду на вказане, не втрачає своєї актуальності питання професіоналізації кадрів у сфері логістики, залишаючись в полі зору ринку праці та вищих навчальних закладів. Безумовно, приєднання до Болонської конвенції, нинішня внутрішня та міжнародна економічна ситуація, нові вимоги роботодавців, зумовлені реаліями сьогодення, спонукають до необхідності модернізації підготовки фахівців з організації та управління транспортними перевезеннями у вищій школі. Водночас і трансформація професійної освіти актуалізувала проблему пошуку концептуальних засад підготовки кадрів у логістичній сфері. До того ж, в умовах реформування вищої школи мають змінюватися також і освітні технології викладання навчальних дисциплін, а у процесі навчання – реалізовуватися компетентнісний підхід, спрямований на формування у майбутніх фахівців-логістів комплексу професійних, освітніх, соціально-особистісних компетенцій. Серед таких слід зазначити: розуміння необхідності проектування, формування та оптимізації логістичних систем підприємств з метою підвищення їх конкурентоспроможності; володіння знаннями, теоретичними основами та практичними навичками з інтелектуальної власності та договірного права, логістичного менеджменту й проектування логістичних систем; уміння формувати та реалізовувати логістичні стратегії та завдання, здійснювати комплексну управлінську діяльність у виробничих, сервісних, транспортних, складських логістичних системах та ін. [1, с. 7-13].

Аналізуючи наукові публікації й дослідження щодо фахової діяльності логіста, характеристики його ділових та кваліфікаційних якостей, знань, умінь та навичок [2], а також нормативні акти й навчальні програми ВУЗів [3], нами встановлено, що істотним та невід’ємним компонентом професійної підготовки менеджера з логістики є вивчення та засвоєння положень ряду юридичних дисциплін, серед яких «Транспортне право», «Міжнародне приватне право», «Цивільне право», «Господарське право», «Трудове право», «Інтелектуальна власність», «Охорона праці в галузі»,

«Правове забезпечення логістики» та ін. Актуальними для майбутнього фахівця-логіста є знання нормативних актів щодо особливостей міжнародних перевезень різними видами транспорту: морським, авіаційним, автомобільним, залізничним і річковим, а також у сфері підприємницької та комерційної діяльності, оподаткування, основ митного й страхового законодавства України, стандартів і технічних умов на сировину, продукцію, умов постачання, зберігання та транспортування матеріальних ресурсів, а відтак і вимог до оформлення постачальницької, транспортної, складської, збутової і фінансової документації, змісту комерційних умов договорів, контрактів, угод, перспектив інвестиційної діяльності; особливостей роботи з персоналом, правил і норм охорони праці з урахуванням спеціалізації підприємства-місця роботи. Викладання у ВУЗах вказаних вище навчальних дисциплін забезпечує формування комплексу умінь, необхідних у професійній діяльності менеджера з логістики щодо: 1) аналізу основних вітчизняних та міжнародних нормативних актів, а також оперування ними з метою укладання та виконання договорів у галузі логістики; 2) аналізу, планування, контролю та регулювання фінансових потоків та логістичних витрат на підприємстві; 3) організації виконання робіт, контролю і мотивації працівників, що може бути регламентовано внутрішніми локальними актами; 4) оформлення необхідних сертифікатів, ліцензій, дозволів і страхування вантажів у страхових компаніях; 5) планування порядку прийому продукції: від швидкопсувної до товарів тривалого терміну зберігання, а також заповнення документації по товарообігу та ін.

Отже, чітке дотримання логістом вимог чинного законодавства, сумлінне виконання ним своїх професійних обов'язків має на меті оптимізувати управління матеріальними потоками та суттєво знизити витрати підприємства, а відтак, підвищити прибутковість бізнесу й оплату праці менеджера з логістики.

Література

1. Презентація програми підготовки магістра за спеціальністю 8.03060107 «Логістика» напряму підготовки 0306 «Менеджмент і адміністрування» в Харківському національному економічному університеті. Доповідач: доц., к.е.н. Колодізева Т. О. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mim.hneu.edu.ua/Data/Present/Презентація%208.03060107.ppt>
2. Свиридов Ю. В. Кто такой логист. Справочник для логистов / Ю. В. Свиридов. – К.: «Самиздат», 2012. – 92 с.
3. Метьолкіна М. М. Професійна діяльність логіста: знання, навички, вміння. – Економічні науки / 11. Логістика. – 6 травня 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=903>
4. Довідник кваліфікаційних характеристик професій працівників. Випуск 1 «Професії працівників, що є загальними для всіх видів економічної діяльності»: Менеджер (управитель) з логістики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.jobs.ua/ukr/dkhp/articles-30/>

5. Галузевий стандарт вищої освіти України: Збірник нормативних документів освітньо-професійні програми підготовки спеціаліста, магістра галузі знань 0306 «Менеджмент і адміністрування» за спеціальністю 7.03060107 8.03060107 «Логістика». – К., 2011. – С. 171.

УДК 340.141:347.997(477)(043.2)

Тимченко А. П., к.ю.н, доцент,
Крук А. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРАВОВИЙ ЗВИЧАЙ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Як відомо, за часів радянської влади науковці-правознавці були прихильниками позитивістської теорії у праворозумінні. І це відображалось не тому, що вони поділяли погляди Г. Кельзена, а тому, що, згідно з пануючою ідеологією, радянська держава визнавалась вищим типом держави, а соціалістичне право – вищим типом права, яке не потребувало зовнішнього зразка, позадержавних критеріїв істинності норм права. Тобто такий критерій був, але він визначався та вичерпувався комуністичною ідеологією. Однак, слід відмітити, що існували окремі публікації, де досліджувались питання генезису права за межами існування держави [1, с. 356]. Але ці праці не змогли достатньо вплинути на офіційну доктрину.

І лише з розпадом Радянського Союзу, деідеологізацією науки стало можливим звернутися і до інших концепцій праворозуміння. Серед них можна назвати теорію природного права, яка пройшла довгий шлях розвитку і до цього часу не втратила своєї актуальності, вона присутня у вигляді окремих складових в прямому чи опосередкованому вигляді у більшості правових систем світу [2, с. 319-320].

За часів Радянського Союзу правова система України була складовою правової системи СРСР. Ця система належала до сім'ї соціалістичного права. Після здобуття Україною державної незалежності у 1991 році відбувається формування самостійної української Національної правової системи.

Важливо відмітити, що після падіння комуністичних режимів постсоціалістичні країни свідомо відійшли від соціалістичного права і розвиваються у напрямку зближення з романо-германським.

Україна, на відміну з країнами Східної Європи, досягла значно менше успіхів у зближенні своєї правової системи з романо-германським правом, але обраний нею шлях до інтеграції дає змогу прогнозувати приєднання її правової системи до сім'ї романо-германського права як повноправного члена після завершення політико-правових реформ.

В Україні звичай посідає додаткове місце поряд з головним джерелом права – законом. Яскравим прикладом відображення правового звичаю в